

Ψ

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΩΣΤΙΑ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Φεύγω

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φεύγω**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κώστια Κοντολέων
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θανάσης Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Κώστια Κοντολέων, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-888-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΣΤΙΑ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Φεύγω

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΚΩΣΤΙΑΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Τα χρόνια του δράκου, Ρόπτρον, 1989
Σιγανά, σιγανά πατώ τη γη, Πατάκης, 1999
Το χάρτινο σπέρμα, Πατάκης, 1999
Το κίτρινο φουστάνι, Πατάκης, 2000

Στον Μάνο

I

Η Ρόζα ερωτευμένη

(κάρβουνο)

*Αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι λογαριάζουν
για φανταστικό και απίθανο είναι για μένα η πιο
βαθιά πραγματικότητα.*

Φ. Ντοστογιέφσκι

Περπατάμε πλάι πλάι στο μούχρωμα, η υγρασία νοτίζει τα μαλλιά μας, τα ρούχα μας, θολώνει το βλέμμα μας. Ο Φλάβιος, με φωνή ψυχρή, σταθερή, περίεργα ουδέτερη, για πολλοστή φορά, μιλά, κάτι λέει για κείνον τον παράξενο θρύλο, από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας, για τον καταραμένο έρωτα της κοπέλας που τη λέγανε Λελούδω με τον Αλή, το γιο του πασά.

Τα όσα αλλόκοτα αφηγείται φτάνουν στ' αυτιά μου σαν αδιάφορο μουρμουρητό, το μυαλό μου είναι πάντα αλλού, οι μνήμες από την προηγούμενη νύχτα επώδυνες, βασανιστικές. Με πλάνα από ταινία τρόμου μοιάζουν, που επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά, για να με βυθίσουν στην απόλυτη απελπισία.

Φεύγει η Ρόζα...

Κι ο ψυχρός σταθμός των ΚΤΕΛ έμελλε να γίνει το θλιβερό σκηνικό της παράλογης κατάστασης που ζούσε.

Περίμενε αργά το βράδυ την αναχώρηση του λεωφορείου για το Καρπενήσι.

Ταξίδι φυγής. Κι όμως, ταξίδι προγραμματισμένο, ταξίδι που θα τη βοηθούσε –πίστευε– να διερευνήσει ό,τι μπορούσε να ενώνει ή να χωρίζει την ίδια με τον Φλάβιο και με τον Νικόλα.

Ταξίδι για να πάρει αποφάσεις: να γκρεμίσει ή να περισώσει, να μείνει ή να φύγει, ν' ανατρέψει ή όχι γι' άλλη μια φορά τη ζωή της, οδηγημένη όχι πια από παθιασμένους έρωτες, αλλά από την αυτοκαταστροφική διάθεσή της να εξωθήσει τα πράγματα στα άκρα, ως εκεί που το αύριο θα φάνταζε ανυπόφορο, το χτες αβάσταχτο.

Φεύγει η Ρόζα...

Χαμένη στις σκέψεις της, βυθισμένη στις αμφιβολίες της, περίμενε ν' ακούσει από τα μεγάφωνα του σταθμού την αναγγελία της αναχώρησης του λεωφορείου της.

Όμως, αυτό που άκουσε ήταν το κινητό της να χτυπάει, κι από τον ήχο της κλήσης κατάλαβε πως ήταν ο Νικόλας που την έπαιρνε, δεν πρόλαβε ούτε καν ένα «ναι» να πει, τ' αναφιλητά του μπλοκάρισαν την όποια αντίδρασή της.

Τα λόγια του κραυγή απόγνωσης – «Μου λέει πως πρέπει να διαλέξω ανάμεσα σ' εκείνον και σ' εσένα, πως δεν πάει άλλο πια αυτή η κατάσταση, μου ζητάει να σε βγάλω από τη ζωή μου, από τη σκέψη μου, από την καθημερινότητά μου, πώς μπορώ, πες μου, πώς μπορώ να το κάνω αυτό;»

Άκουγε σαστισμένη το παραλήρημά του, προσπαθούσε να κατανοήσει τα λόγια του, να εξηγήσει τη θλίψη του, αλλά και να βάλει σε τάξη τις σκέψεις της, να πάρει ή όχι τις τελικές αποφάσεις που θα μπορούσαν να γίνουν καταλύτης στη σχέση της με τον Φλάβιο, να τολμήσει ή όχι την πλήρη ανατροπή ενός γάμου που τα βαρίδια του μέρα με τη μέρα γίνονταν ασήκωτα.

Τα λεπτά κυλάνε –έτσι δείχνει το μεγάλο ρολόι του σταθμού– και το μεγάφωνο ειδοποιεί τους ταξιδιώτες για την αναχώρηση του λεωφορείου για Καρπενήσι.

Με το τηλέφωνο ακόμη στο χέρι, η Ρόζα προχώρησε συγκλονισμένη προς την αποβάθρα, ήξερε βαθιά μέσα της πως αυτό που ζητούσε από εκείνη ο Νικόλας ήταν να κουνιάσει στην αγκαλιά της και ν' αφεθεί σ' ένα κλάμα λυτρωτικό.

Δίγνωμη, με το ένα πόδι ήδη στο σκαλοπάτι του λεωφορείου, ταλαντεύτηκε ανάμεσα στα «θέλω» και στα «πρέπει», ήθελε να γυρίσει πίσω, αισθανόταν πως δεν άντεχε να πάει τώρα στον άντρα της, στο Καρπενήσι, ο άλλος ήταν ολοφάνερο πως την είχε περισσότερο ανάγκη τούτη την ώρα.

Τα βήματά της υποχώρησαν προς τα πίσω, μα κάποιο χέρι την έσπρωξε με δύναμη μπροστά...

Ανατρίχιασε εκείνη.

«Μην τολμήσεις να το κάνεις, Ρόζα, μην τα τινάξεις όλα στον αέρα γι' αυτόν... Δε θα σ' αφήσω να μείνεις πίσω!»

«Πάλι εσύ!» Την είχε στ' αλήθεια κουράσει αυτή η άλλη Ρόζα. «Πότε επιτέλους θα μ' αφήσεις στην ησυχία μου; Πότε επιτέλους θα με αφήσεις να φύγω;»

Κι αυτή η άλλη κάγχασε.

«Ρωτάς πότε; Δεν ξέρεις; Ποτέ!» Ναι, πάντα έτσι της μιλά και πάντα απέναντί της στέκεται. Την κρίνει, την αμφισβητεί, την πνίγει. Δεν την αφήνει να φύγει.

Μια ακόμα σπρωξιά – ποιος την έσπρωξε; – και βρέθηκε μέσα στο λεωφορείο, όμοια μ' αγρίμι που το έχουν παγιδέψει.

Οι επιβάτες που ανέβαιναν της έφραζαν την έξοδο – όταν κατάφερε επιτέλους ν' ανοίξει δρόμο, οι πόρτες είχαν κλείσει, το λεωφορείο κυλούσε ήδη έξω από το σταθμό...

«Ανοίξτε την πόρτα, θέλω να κατέβω!» φώναξε. «Μ' έχει ανάγκη, πρέπει να πάω κοντά του!»

Ο θόρυβος της μηχανής έπνιξε τη φωνή της – αλλά μήπως δε φώναξε;

Κάθισε εξαντλημένη στο κάθισμά της, ανήμπορη ν' αντιδράσει, κατώτερη των περιστάσεων, ανάξια να κάνει την υπέρβαση, να σταματήσει με όποιον τρόπο μπορούσε το λεωφορείο και να γυρίσει πίσω σ' εκείνον, ν' αγνοήσει επιτέλους το φόβο που της προκαλούσε τον τελευταίο καιρό ο Φλάβιος.

Ήταν τελικά ο φόβος που την έδενε ακόμη μαζί του ή μήπως τα κατάλοιπα ενός παραφθαρμένου πάθους;

Τα μάτια της έτρεχαν ασταμάτητα, ο Νικόλας την έπαιρνε ξανά και ξανά, σπάραζε – «Είναι σαν να μου ζητάει να κόψω ένα μέρος του κορμιού μου, δε θα την αντέξω αυτή την

αναπηρία...» της έλεγε μέσα από τους λυγμούς του και μαζι του έκλαιγε κι εκείνη βουβά.

Η ηλικιωμένη γυναίκα στο πλαϊνό κάθισμα είχε αρχίσει να την κοιτάζει περίεργα, αλλά αυτή αδιαφορούσε για όλους και για όλα, ο Νικόλας είχε γίνει πια αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της...

Αντεχε να τον χάσει;

Πήρε βαθιές ανάσες.

Του είπε, όσο πιο ήρεμα μπορούσε, πως, αν έπρεπε να βγει εκείνη από τη ζωή του, θα το έκανε, φτάνει μονάχα αυτός να το ήθελε.

Κι ενώ από μέσα της έτρεμε στην ιδέα πως θα ήταν το δικό της κομμάτι από το κορμί του που θα έκοβε ο Νικόλας, παράλληλα προσπαθούσε να τον παρηγορήσει με κάθε τρόπο. Αλλά παρηγοριά έδινε ή μήπως με τα λόγια της υπονόμευε συνειδητά τη σχέση του Νικόλα με τον Κωνσταντίνο;

Τι άσκοπη μικρότητα!

Γιατί η Ρόζα ήξερε, ήταν σχεδόν βέβαιη – στην ουσία αυτό ήταν που έτρεμε ότι θα συνέβαινε...

Ναι, το κομμάτι που θα έκοβε τελικά από το κορμί του ο Νικόλας δε θα ήταν το δικό της.

Περπατάμε σε δρόμους που το χρώμα τους λερώνει τα παπούτσια μας. Αρκετά πίσω μας πια, το χάλασμα του μύλου, με τη σπηλιά στην αυλή, τη σπηλιά που ο Φλάβιος ισχυρίζεται πως κρύβει μέσα της δυο πετρωμένα κορμιά. Μπροστά μας τα σπίτια της μικρής πολιτείας... Κι εκείνος γιατί πάντα πρέπει να μιλά για στοιχειωμένους μύλους, για στοιχειωμένες πέτρες;

Δεν τον ακούω. Δε θέλω να τον ακούσω. Ούτε να δω θέλω τους όγκους των γύρω βουνών και την παγωμένη γη.

Εγώ πάντα αλλού είμαι...

Μέσα σ' ένα λεωφορείο, στο λεωφορείο της χτεσινής νύχτας. Τότε που η κούραση έπαιρνε τη θέση της θλίψης κι εγώ κούρνιαζα όσο πιο βαθιά μπορούσα στο κάθισμά μου.

Έφευγα...

Μεμισόκλειστα μάτια κι ανήμπορη να κοιμηθώ, είχα αφήσει τις θύμησες να εισβάλουν στο ήδη ταραγμένο μου μυαλό. Τη ζωή μου να κουτρουβαλήσει προς τα πίσω.

Στο ιδρωμένο τζάμι του λεωφορείου, με φόντο το σκοτεινό τοπίο απ' έξω, γύρισα τα χρόνια στο τότε, στο μικρό κορίτσι που ακόμη ήμουνα, για να μπορέσω να εξηγήσω το τώρα, να ψάξω τις απαντήσεις στις ερωτήσεις του Νικόλα, στις ερωτήσεις του Φλάβιου, στις ερωτήσεις της άλλης.

Στο αδιέξοδο που εγώ η ίδια είχα δημιουργήσει έψαχνα να βρω την απαρχή της άναρχης ανατροπής της ζωής μου. Να μάθω ποια πόρτα –ορθάνοιχτη ή μισάνοιχτη;– βρήκε ο εισβολέας και τρύπωσε μέσα.

*Ένας εισβολέας πολυπρόσωπος, ερμαφρόδιτος, σαρωτικός.
Υπουλος;...
Όχι αυτό! Όχι!*

Και το λεωφορείο διέσχιζε συνέχεια θολές εξοχές, θολά τοπία, θολές επαρχιακές πόλεις... Μια θολούρα που σ' έπνιγε, λες.

Έτσι κι εμένα –σκέφτηκα–, από παιδί ακόμη, μ' έπνιγε το οικογενειακό περιβάλλον, η σχεδόν θρησκευτική προσήλωση των γονιών μου στις κοινωνικές συμβάσεις, στις γνώμες των τρίτων, στα κριτήρια ηθικής της γειτονιάς τους, του κύκλου τους...

ΚΩΣΤΙΑ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Φεύγω

Η Ρόζα μια ζωή προσπαθούσε να φεύγει... Πρώτα από τους γονείς της, που ήθελαν να ζήσει σύμφωνα με τις αυστηρές αρχές τους. Στη συνέχεια από τη ζωή της με τον Φλάβιο, τον άντρα που ερωτεύτηκε παθιασμένα και παντρεύτηκε μα που το πνεύμα του και το κορμί του την είχαν κάνει σκλάβο τους.

Ακόμα κι όταν η Ρόζα βρίσκει στον σεξουαλικά επαμφοτερίζοντα νεαρό Νικόλα τον άνθρωπο που μαζί του θα μπορούσε να ξεκινήσει κάτι καινούργιο, έρχεται και πάλι αντιμέτωπη με την τάση της για φυγή. Ούτε ο Φλάβιος δείχνει διατεθειμένος να την αφήσει ελεύθερη, αλλά ούτε και ο Νικόλας έχει την ωριμότητα να της προσφέρει ένα ουσιαστικό μέσο απόδρασης.

Και η Ρόζα σπαρταρά, ίδια με φυλακισμένο πουλί, αναζητώντας τον δικό της δρόμο. Θα τον βρει όταν αποδεχτεί ποιος τελικά υπήρξε ο άντρας της ζωής της. Και, κυρίως, όταν τολμήσει να ακούσει ως το τέλος εκείνον το θρούλο που μιλά για το πώς ένας μεγάλος έρωτας ολοκληρώνεται όταν γίνεται ένα μεγάλο έργο τέχνης.

ISBN 978-960-453-888-1

9 789604 538881

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08750

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Ψ
ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΠΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

